

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.123/2025/2.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Potocsár Enikő ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Magyar Nemzeti Bank (1013 Budapest, Krisztina körút 55.)
Az alperes jogi képviselője:	Roschné dr. Bíró Krisztina kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	piacfelügyeleti ügyben iratbetekintési jog tárgyában indított közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (9. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 103.K.701.172/2024/8. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 90.000 (kilencvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes 2023. szeptember 28-án hivatalból piacfelügyeleti eljárást indított a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény (a továbbiakban: MNB tv.) 90. § (1) bekezdés b) pontja alapján a felperessel szemben annak megállapítása céljából, hogy a felperes által 2023. júliusától az Nyrt.1 részvényeivel végrehajtott tőzsdei tranzakciók kapcsán megvalósult-e a piaci visszaélésekről szóló 596/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletben (MAR) meghatározott tiltott bennfentes kereskedelem és tiltott piacbefolyásolás (piaci manipuláció). Ezzel párhuzamosan a felperes házastársával szemben ugyancsak önálló piacfelügyeleti eljárás indult.

[2] A felperessel szembeni piacfelügyeleti eljárás keretében az alperes – a feltételezett jogsértést alátámasztó bizonyítékok felkutatása céljából – 2023. november 15-én helyszíni ellenőrzést tartott a felperes lakóhelyén. Ennek során az eljáró ügyintézők a felperes információtechnológiai eszközein – számítógépén, valamint a mobiltelefonjának névjegyzékében és csevegő alkalmazásaiban – konkrét azonosító adatokra, így nevekre, telefonszámokra és e-mail címekre kiterjedő, célzott kulcsszavas keresést hajtottak végre. Az ügyintézők a helyszíni ellenőrzés lefolyását és a megtett intézkedéseket jegyzőkönyvben dokumentálták, amelynek keretében – az elvégzett kulcsszavas kutatások köréből – kizárólag a vizsgálat eredményeként azonosított releváns találatokat rögzítették.

[3] Az eljárás folyamán a felperes az iratbetekintési jogának gyakorlása keretében több ízben – előbb a szám1, majd a szám2 számú beadványában – kérelmet terjesztett elő, amely utóbbi irat XI. pontjában – az egyéb iratok megismerésére irányuló kérelme mellett – kifejezetten kérte a helyszíni ellenőrzés során végzett bizonyítási cselekmény keretében alkalmazott keresőszavak listájába, nevezetesen az összevetés alapjául szolgáló neveket, mobilszámokat és e-mail címeket tartalmazó táblázatokba (Excel-fájlokba) történő betekintés engedélyezését. A 2024. január 15-i személyes meghallgatása alkalmával felvett szám3 számú jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatával az eljárás teljes iratanyagába történő korlátozásmentes betekintés engedélyezését is kérte.

[4] Az alperes az iratbetekintés engedélyezése tárgyában hozott szám4 számú végzésében ezen indítványokat – az előterjesztésük kronológiai sorrendjéhez igazodva – Kérelem1, Kérelem2, illetve Kérelem3 megnevezéssel azonosította. A végzés rendelkező részének I. pontjában a Kérelem1 alatt rögzített iratbetekintési igénynek helyt adott, míg a végzés II. pontjában a Kérelem2 és a Kérelem3 jelölésű kérelmeket elutasította. Ezzel egyidejűleg az eljárás eredményességének biztosítása céljából arról rendelkezett, hogy a felperes a hatósági iratokba kizárólag a bizonyítási eljárás lezárását követően tekinthet be, azzal az eljárásjogi kivétellel, hogy a bizonyítási szakasz lezárulta előtt is jogosult mindazon iratok megismerésére, amelyek az eljárás során meghozott, önálló jogorvoslattal támadható végzéssel szembeni jogorvoslati jog gyakorlásához feltétlenül szükségesek.

[5] A döntés normatív alapjaként az MNB tv. 49/B. § (1) bekezdését felhívva – a végzésben I. cím f) pontként nevesített, a keresőszavak listájára vonatkozó kérelmi elem tekintetében – tényként rögzítette, hogy a felperes által hivatkozott „Excel-táblázatok” valójában a kibocsátó Nyrt.1 jogszabályi előírásoknak megfelelő adatokat tartalmazó állandó bennfentes jegyzéke, amelyet az ezen intézmény felett gyakorolt folyamatos felügyeleti tevékenysége során szerzett be. Ezen kérelmi elem elutasításának indokaként rögzítette, hogy a tényállás döntéshozatalhoz szükséges mértékű feltárása még nem fejeződött be, ebből fakadóan a releváns iratok idő előtti megismerése érdemben befolyásolhatná a felperes későbbi nyilatkozatainak tartalmát és teljességét, ami a valós történeti tényállás megállapításának akadályozásán keresztül magát a piacfelügyeleti eljárás eredményességét sodorná veszélybe. Emellett reális kockázatként értékelte azt is, hogy az iratbetekintési jog bizonyítási szakasz lezárását megelőző gyakorlása lehetőséget teremthetne a felperes számára az eljárásba bevonható tanúk jogellenes befolyásolására, illetőleg a még fel nem tárt

bizonyítékok megsemmisítésére, amely cselekmények ugyancsak megghiúsítanák az eljárás sikerességét. E körben utalt arra a dogmatikai összefüggésre, miszerint az MNB tv. 49/B. § (1) bekezdése értelmében az iratmegismerési jog korlátozásának elrendeléséhez nem szükséges a hatósági eljárás eredményességének nyilvánvaló és közvetlen veszélyeztetése, hanem már a veszélyeztetés objektív lehetőségének pusztá fennállása is törvényes alapot szolgáltat az iratbetekintési jog korlátozására.

A kereset és a védirat

[6] A felperes a keresetében az alperesi végzés II. pontjának az „Excel táblázatokba” való betekintést elutasító rendelkezése megsemmisítését és e körben az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését kérte. Megsértett jogszabályi rendelkezésként az MNB tv. 49/B. § (1) bekezdésére hivatkozott.

[7] Sérelmezte az iratbetekintési jogának korlátozását arra hivatkozva, hogy ezen garanciális jellegű eljárási jog indokolatlan elvonása ellehetetleníti a bizonyítási indítványok előterjesztésének, s így az érdemi védekezésének lehetőségét. Érvelésének súlypontját – amellyel a hatóság elutasító döntését iratellenesnek és okszerűtlennek minősítette – arra a tényállításra helyezte, hogy a betekinteni kért adatokat (jelesül a helyszíni ellenőrzés során az informatikai eszközein lefuttatott keresőszavakat) a jogi képviselőjével együtt a hatósági kutatás foganatosítása során már ténylegesen megismerte. Ebből következően azok tekintetében az utólagos betekintési tilalom fenntartása fogalmilag okafogyott. Cáfolta az eljárás eredményességének veszélyeztetésére alapított alperesi indokokat is, rámutatva, hogy a hosszabb ideje zajló eljárásban – a részéről felajánlott poligráfos vizsgálat mellett – már kétnapos meghallgatáson esett át, a lehetséges tanúkat a hatóság már szintén kihallgatta. Mindezek tükrében a tényállás feltáratlanságára, illetve a nyilatkozatok utólagos alakításának veszélyére történő hivatkozás ténybelileg alaptalan. A bizonyítékok megsemmisítésének lehetősége objektíve is kizárt, hiszen az alperes a teljes körű helyszíni kutatás, az informatikai adathordozók lementése és a pénzügyi adatszerzések révén már minden releváns tőzsdei adatot begyűjtött. Ebből okszerűen következik, hogy a betekintés megtagadásával nem a bizonyítás sikerét védi, hanem kizárólag az ő eljárási jogait szűkíti le jogszerűtlenül.

[8] A 6. sorszámú beadványában kifejtett álláspontja szerint az iratbetekintési kérelem előterjesztését az a körülmény tette szükségessé, hogy az alperes – az MNB tv. 46. § (2) bekezdés 13. pontjára figyelemmel alkalmazandó Ákr. 78. § (2) bekezdését megsértve – jogszerűtlenül mellőzte a találatot nem eredményező adatok helyszíni jegyzőkönyvben történő rögzítését. Ennélfogva a betekintés utólagos megtagadásával a hatóság lényegében a saját felróható mulasztását értékelte a terhére, amellyel megsértette az Ákr. 2. § (1) bekezdésében rögzített jogszerűség, valamint a 6. § (1) bekezdésében foglalt jóhiszemű eljárás garanciális alapelveit.

[9] Az alperes a védiratában – a támadott végzésben foglalt jogi álláspontját változtatlanul fenntartva – a kereset elutasítását kérte, annak megalapozatlanságára hivatkozva.

[10] Hangsúlyozta, hogy a felperesi iratbetekintési jog korlátozása nem végleges, csupán ideiglenes jellegű, amely garanciális intézkedés jogszerűségét a felperes pusztá szubjektív meggyőződésén alapuló – a kért adatok korábbi részleges megismerésére, az

ismételt ügyféli meghallgatásokra, valamint a tanúk befolyásolhatatlanságára és a bizonyítékok megsemmisíthetlenségére vonatkozó – perbeli érvei önmagukban nem cáfolják. A helyszíni eljárási cselekményt rögzítő jegyzőkönyv állított hiányosságait sérelmező felperesi érvelés körében rámutatott arra is, hogy a vitatott hatósági okirat maradéktalanul megfelel az Ákr.

78. § (2) bekezdésében írt követelményeknek, mivel a hivatkozott eljárásjogi norma nem a kutatás valamennyi technikai mozzanatának teljes körű, hanem kizárólag a tényállás tisztázása szempontjából érdemi tények és megállapítások rögzítését írja elő. Ezen normatív kötelezettségének pedig a kulcsszavas keresés releváns találatainak tételes dokumentálásával maradéktalanul eleget tett.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[11] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította. Az elvi kiindulópontja az volt, hogy az MNB tv. 49/B. § (1) bekezdésében rögzített iratbetekintési jog – mint garanciális eljárási jog – a jelen ügyben az eljárás eredményességéhez fűződő közérdekkel konkurál, amely utóbbi védelmében a jogalkotó kifejezetten lehetővé tette az ügy iratai megismerésének ideiglenes hatályú korlátozását. Minthogy a hatóság a tényállás tisztázása érdekében a szabad bizonyítás elve alapján maga dönt a bizonyítás irányáról és terjedelméről, az alperes a folyamatban lévő eljárásban okszerűen hivatkozhatott arra, hogy a bizonyítékok értékelése még folyamatban van, és további tanúk meghallgatásának szükségessége sem zárható ki. Ebből fakadóan a felperesnek a bizonyítás eddigi cselekményeire alapozott pusztán szubjektív vélekedése – miszerint a tényállás tisztázása már befejeződött – fogalmilag nem teheti kétséggé az elutasító hatósági döntés jogszerűségét.

[12] Ezzel összefüggésben a felperes azon perbeli érvelése, miszerint a helyszíni eljárási cselekmény során az adatokat már korábban megismerte, egyfelől logikailag ellentmond annak a ténynek, hogy utóbb éppen ezen adatokra nézve terjesztett elő iratbetekintési kérelmet, másfelől érdemben sem cáfolja az alperesnek a tényállás további zavartalan feltárását és a bizonyítás eredményességét védő indokait.

[13] Ezen túlmenően hangsúlyozta, hogy az elrendelt korlátozás nem eredményez végleges jogelvonást, hiszen az alperes a támadott végzésében megfelelően tájékoztatta a felperest arról, hogy a bizonyítékok megismerésére és az érdemi védekezéshez szükséges nyilatkozattételre az eljárás eredményességét veszélyeztető körülmények megszűnését követően, az eljárás későbbi szakaszában korlátozásmentesen sor kerülhet.

[14] Végezetül – a közigazgatási per tárgyi kereteit szigorúan megvonva – rögzítette, hogy a jelen bírósági felülvizsgálat tárgyát az iratbetekintési kérelmet elbíráló végzés jogszerűségének vizsgálata jelöli ki. Ennélfogva a bizonyítási eljárás egészét, a helyszíni kutatás foganatosításának mikéntjét vagy a tényállás tisztázás irányát támadó felperesi kifogások – ideértve az Ákr. 2. § (1) bekezdésében és 6. § (1) bekezdésében foglalt alapelvek vélt sérelmét, valamint a felajánlott poligráfus vizsgálat mellőzését – a jelen jogvita keretein kívül esnek, így azok érdemi vizsgálatára nincs törvényes lehetőség.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[15] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az alperesi végzés megsemmisítését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[16] Fellebbezési érvelésének dogmatikai fókuszába a „kétszeres megismerés” koncepcióját állította, melynek lényege szerint a betekintéssel érintett adatokat a helyszíni ellenőrzés során már ténylegesen megismerte, így az azokat tartalmazó iratokba történő betekintés megtagadásának indokaként fogalmilag kizárt a titokvédelemre, illetve az eljárás veszélyeztetésére történő hivatkozás. Hangsúlyozta, hogy a peradatok – különösen az adatmegismerés alperes általi vitatásának hiánya, illetve az ugyanazt kifejezetten elismerő alperesi ellenkérelem – egyértelműen alátámasztották a tudomásszerzés tényleges megvalósulását, amelyet az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során iratellenesen figyelmen kívül hagyott. Ennek betudhatóan jutott az eljáró tanács a döntése meghozatala során arra az okszerűtlen – és a rendelkezésre álló bizonyítékokkal ellentétes – következtetésre, hogy az iratbetekintés iránti igénye önmagának is ellentmondana, amellyel indokolatlanul vonta kétségbe a szavahihetőséget.

[17] Az elsőfokú ítélet további logikai hibájaként róta fel, hogy nem értékeli a kérelem benyújtásához vezető eseménysor valódi kiindulópontját, nevezetesen azt, hogy az iratbetekintés iránti kérelem előterjesztését éppen az tette szükségessé, hogy az alperes – eljárási mulasztást elkövetve – valamennyi felhasznált, köztük a találatot nem eredményező keresőszavakat a helyszíni jegyzőkönyvben nem rögzítette. Értékelése szerint az elsőfokú ítélet ésszerűtlen és a tisztességes eljárás követelményébe ütköző elvárást támasztott vele szemben, amikor a helyszíni kutatás során megismert jelentős adatmennyiség emlékezetből történő felidézését kérte számon, holott a formális hatósági jegyzőkönyvezés éppen ezen irreális teher alól hivatott mentesíteni az eljárás alá vont személyt.

[18] Hangsúlyozta továbbá, hogy a kérdéses adatok teljes körű megismerésének hiányában a védekezését alátámasztó mentő körülmények feltárása és a releváns bizonyítási indítványok előterjesztése objektíve ellehetetlenül, amely a feltételezett bennfentes kapcsolat hiányának sikeres kimentését fogalmilag is kizárja. E korlátozás – a védekezéshez és a nyilatkozattételhez való joga kiüresítésével – sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében és XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált tisztességes eljáráshoz való jogot, amint azt az Alkotmánybíróság a hasonló tárgykörben hozott 3223/2018. (VII. 2.) AB határozatában is elvi élel rögzítette. Érvelése szerint az elsőfokú ítélet mindezek okán sérti az Alaptörvény 28. cikkét is, mivel az eljáró tanács bizonyítékértékelési és jogértelmezési tevékenysége ellentmond a józan ész és a közjó alkotmányosan rögzített értelmezési követelményeinek.

[19] Eljárásjogi kifogásként adta elő, hogy az elsőfokú ítélet – az okszerűtlen bizonyítékértékelés és a felderítetlen tényállás okán – sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (2) bekezdését és a 78. § (1) bekezdése folytán háttérjogszabályként alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 263. § (1) bekezdésében, valamint 279. § (1) bekezdésében rögzített, a szabad és logikus bírói mérlegelésre vonatkozó kógens garanciális szabályokat. Az elsőfokú bíróság tévedését súlyosbítja, hogy a szavahihetősége megkérdőjelezésének okairól, valamint az alperesi beismerés mellőzésének indokairól nem adott megfelelően számot, amivel megszegte a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseiben előírt indokolási kötelezettséget is. Végezetül rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem valódi tartalma – azaz a jogszerűtlen jegyzőkönyvezésből eredő reparációs cél – figyelmen kívül hagyásával a Kp. 2.

§ (4) bekezdésében és a 86. § (1) bekezdésében foglalt, a kereset kimerítésére és teljes körű érdemi elbírálására vonatkozó kötelezettségét is megsértette.

[20] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében – az eljárás korábbi szakaszaiban kifejtett jogi álláspontját változatlanul fenntartva – az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, hivatkozva annak érdemi megalapozottságára, okszerű bizonyítékértékelésére és indokolásának helyállóságára.

[21] A felperes „kétszeres megismerésre” épülő hivatkozását cáfolta, hangsúlyozva, hogy a kutatás során a keresőszavakra való pusztán fizikai „rálátás” nem mosható össze az iratok formális „megismerésének” fogalmával, ráadásul a felperes a hivatalos jegyzőkönyv tartalmával szemben semmilyen bizonyítási indítványt nem terjesztett elő az állított tudomásszerzés igazolására.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[22] A fellebbezés nem alapos.

[23] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a perben releváns tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján körültekintően és helytállóan állapította meg, az ügyben irányadó jogszabályi rendelkezéseket pontosan azonosította, majd azok tartalmának helyes jogértelmezése alapján, azokat az ügy konkrétumaira megfelelően alkalmazva az ügy érdemében megalapozott és jogszerű döntést hozott, amelynek indokaival az ítéltábla maga is egyetértett. A peres felek által előterjesztett fellebbezésben és fellebbezési ellenkérelemben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[24] Az ítéltábla a fellebbezési érvelés belső logikai rendjéhez és a perjogi vizsgálat dogmatikai sorrendiségéhez igazodva elsőként azon felperesi eljárásjogi kifogást vizsgálta, amely az elsőfokú bíróság által elkövetett mulasztásként a helyszíni kutatásról készült jegyzőkönyvnek, illetőleg magának a dokumentálási folyamatnak az érdemi jogszerűségi kontrollja elmaradását sérelmezte. A felperes álláspontja szerint az eljárási cselekményről kiállított okirat tartalmilag hiányos, mivel az alperes abban kizárólag a pozitív találatot eredményező kulcsszavas kereséseket rögzítette, míg a találatot nem adó keresési paraméterek – jelesül a felhasznált, de találatot nem eredményező keresőszavak – jegyzőkönyvezését jogszabálysértő módon mellőzte. A felperesi okfejtés értelmében az elsőfokú bíróságnak ezen eredendő hatósági mulasztást azért kellett volna a jelen per keretei között érdemi vizsgálat tárgyává tennie, mert magának az iratbetekintési kérelemnek a benyújtását is – egyfajta eljárásjogi reparációs céllal – kizárólag a hatósági okirat ezen felróható tartalmi hiányossága tette szükségessé.

[25] E körben az ítéltábla elvi éllel szögezi le, hogy az iratbetekintést korlátozó (vagy a kérelmet elutasító) végzés elleni közigazgatási per tárgyi kereteit – a Kp. 2. § (4) bekezdésében rögzített kérelemhez kötöttség és a valódi tartalom szerinti elbírálás elveivel összhangban – kizárólag a jogvita tárgyává tett közigazgatási cselekmény, vagyis a támadott végzés jogszerűségének felülvizsgálata jelöli ki. Ennélfogva a bírósági kontroll – a kereset tartalmi korlátai között – érdemben arra a kérdéskörre szűkül, hogy az alperes az ügyfél iratmegismerési jogát a normatív felhatalmazás keretei között, okszerű és arányos módon korlátozta-e, valamint a döntésének indokait a törvény által megkövetelt részletességgel és megalapozottsággal kifejtette-e. E szigorú dogmatikai kötöttségből okszerűen következik, hogy a jelen perben – kifejezett törvényi felhatalmazás hiányában – fogalmilag kizárt az alperes megelőző eljárás cselekményeinek – így különösen a helyszíni bizonyítás lefolytatásának és a jegyzőkönyv dokumentálásának – átfogó jogszerűségi vizsgálata. Ezen eljárási mozzanatok ugyanis nem a megtámadott végzés érdemi rendelkezéseit, hanem az alapeljárás önállóan nem támadható közbenső rész-cselekményeit képezik, amelyek utólagos jogi minősítése – a perkoncentráció követelményére is figyelemmel – nem tághatja ki a bírósági felülvizsgálat szűken vett tárgyi terjedelmét; annál is kevésbé, minthogy ezen technikai jellegű eljárási aktusok törvényességének értékelése dogmatikailag és rendszertanilag egyaránt kizárólag az alapeljárást lezáró érdemi határozat elleni közigazgatási per tárgykörébe tartozik.

[26] A kifejtettekre figyelemmel a per érdemi eldöntése szempontjából jogilag irreleváns, hogy a felperes szubjektív megítélése szerint mi tette szükségessé a perbeli adatok megismerését, miként az is, hogy ezen igényt az alperes valamely megelőző eljárási aktusa – jelesen a jegyzőkönyvezés módja vagy adattartalma – generálta-e. A bírósági felülvizsgálat mércéjét ugyanis nem a felperes perbeli indítékai, hanem az iratbetekintés objektív jogi akadályainak fennállása képezi: nevezetesen annak vizsgálata, hogy a kért adattartalom megismerésének időleges elvonása az irányadó eljárásjogi normák alapján megengedett-e, továbbá a hatósági korlátozás a támadott végzésben megjelölt kockázatokkal – így a tanúbefolyással, a bizonyítékok megsemmisítésével vagy a tényállás feltárásának veszélyeztetésével – ténylegesen és okszerűen összefüggésbe hozható-e, mégpedig oly módon, hogy az alperes ezen korlátozó okokat nem pusztán absztrakt hivatkozásként, hanem a konkrét eljárási helyzetre szabott, ellenőrizhető formában tárta fel. Mindezekből okszerűen következik, hogy az elsőfokú bíróság a kógens perjogi szabályokkal összhangban eljárva azonosította a jogvita szűken vett törvényes tárgykörét, s mivel a megelőző eljárási cselekmények – a helyszíni kutatás és annak okirati dokumentálása – ezen dogmatikai kereteken fogalmilag kívül esnek, jogszerűen mellőzte azok érdemi vizsgálatát. Ezt a jogi álláspontját az iratbetekintés jogintézménye érdemi tartalmának bemutatásával és ezáltal a per felülvizsgálati kereteinek pontos meghatározásával maradéktalanul megindokolta, amely okfejtésből logikai szükségszerűséggel következett, hogy e szigorú keretek közé az említett egyéb eljárási cselekmények utólagos perjogi kontrollja fogalmilag nem illeszkedik. Minthogy az ítéletének [28] bekezdésében ezen vizsgálat mellőzését és annak okát kifejezetten is rögzítette, a felperes fellebbezési állításával ellentétben nem állapítható meg, hogy e tekintetben megsértette volna az indokolási kötelezettségét, illetve a kereset kimerítését, érdemi elbírálását elmulasztotta volna.

[27] Az okszerűtlen bizonyítékértékeléssel és a tényállás felderítetlenségével összefüggő eljárásjogi kifogások elválaszthatatlanul kapcsolódtak az ügy érdeméhez, így azokat az

ítéltábla az alkalmazott anyagi jogi rendelkezéssel, az MNB tv. 49/B. § (1) bekezdésével együttesen vonta vizsgálat alá.

[28] Az MNB tv. 49/B. § (1) bekezdése egy kettős dogmatikai szerkezetű garanciális rendszert intézményesít, ahol főszabályként deklarálja az ügyfél iratmegismerési jogát (kimondva, hogy „az MNB hatósági tevékenysége során és annak befejezését követően is betekinthez az eljárás során keletkezett iratba”), ugyanakkor kifejezett törvényi felhatalmazás útján kivételt is enged, lehetővé téve, hogy a hatóság „az eljárás eredményessége érdekében” az iratbetekintést végzéssel a bizonyítási eljárás lezárásáig korlátozza, vagy a kérelmet elutasítsa. Ebből okszerűen következik, hogy a betekintési jogosultság – jóllehet a fellebbezésben felhívott alkotmánybírói határozatokból, valamint az Európai Unió Bíróságának esetjogából is egyértelműen kitűnik annak alapvető garanciális jelentősége – dogmatikailag nem abszolút, hanem célhoz kötötten korlátozható: a jogalkotó az ügyfél védekezéshez és jogorvoslathoz kapcsolódó eljárási jogát a piacfelügyeleti eljárások sajátos természetéből fakadó, közérdekllel (a piac integritásával, a felügyeleti eljárás hatékonyságával) konkuráló érdekekkel egyensúlyban kívánta szabályozni. Ezen érdekegyensúly megteremtése körében az „eljárás eredményessége érdekében” fordulat nem értelmezhető formális hivatkozásként, a jogkorlátozás ugyanis kizárólag akkor törvényes, ha az iratok idő előtti megismerése objektíve veszélyezteteti vagy megghiúsítja a tényállás feltárását és a bizonyítás eredményességét. A piacfelügyeleti eljárásokban e veszély tipikusan abban ragadható meg, hogy a korai iratmegismerés a nyilatkozatok célzatos alakítása, a tanúbefolyásolás, a bizonyítékok elrejtése vagy megsemmisítése, illetve az összejátszás lehetőségét teremtheti meg; a törvényi mérce ugyanakkor – amint arra az alperes is helyesen utalt a végzésében – nem a kategorikus „bizonyosság”, hanem egy olyan reális kockázati valószínűség fennállása, amelyet a hatóságnak a konkrét ügyadatokhoz kötötten, okszerűen kell azonosítania, és a végzésében egzakt módon megindokolnia.

[29] Ezen szigorú eljárásjogi mércéhez igazodva az alperes a keresettel támadott végzésében az iratbetekintést megtagadó rendelkezését – a folyamatban lévő eljárás tényállásának még nem teljes körű feltárására hivatkozva – arra az eljárás eredményességét fenyegető kockázatra alapította, hogy a perbeli adatok idő előtti megismerése magában hordozza a felperesi védekezés tudatos alakításának, a potenciális tanúk jogellenes befolyásolásának, valamint a tárgyi bizonyítékok elrejtésének vagy megsemmisítésének a bizonyítás sikerét közvetlenül veszélyeztető lehetőségét. Ezzel az elsőfokú bíróság által jogszerűnek elfogadott alperesi érveléssel szemben a felperes a fellebbezésében az általa konstruált „kétszeres megismerés” teóriájára támaszkodva azt állította, hogy mivel a helyszíni kutatás során a kulcsszavas keresések alapjául szolgáló személyes és kapcsolati adatokhoz (nevekhez, telefonszámokhoz, e-mail címekhez) a jogi képviselője jelenlétében már ténylegesen hozzáfért, ezen keresőszavak utólagos, formális iratbetekintés útján történő megismerésének megtagadása jogilag okafogyottá vált. Álláspontja szerint ebből fakadóan a hatóság az adatmegismerés engedélyezésével szemben jogszerűen már sem titokvédelmi, sem az eljárás eredményességét védő korlátozó indokra nem hivatkozhat. A kérdéses teóriának ugyan nincs kifejezett normatív alapja, dogmatikailag azonban indokolható azzal az összefüggéssel, hogy amennyiben a védett információ egy hatósági cselekmény során már tényszerűen az ügyfél tudomására jutott, úgy a korlátozás fenntartásához szükséges információk aszimmetria objektíve megszűnik, ezáltal a korábban megismert adatok utólagos visszatartása fogalmilag elveszíti az eljárás eredményességét biztosító prevenciós funkcióját.

[30] Ezen absztrakt elméleti okfejtés ellenére az ítéltábla a felperes érvelését – annak a konkrét eset körülményei miatti alkalmazhatatlansága okán – nem osztotta. Mindenekelőtt elvi jelleggel mutat rá arra, hogy éles eljárásjogi és minőségi határvonal húzódik a bizonyítási cselekmény (a helyszíni informatikai kutatás) feszített dinamikájából fakadó pusztán vizuális észlelés – azaz a monitoron felvillanó keresőszavakra vagy táblázatokra, az ügyintézők írásos anyagaival való esetleges, időben korlátozott fizikai rálátás –, valamint a hatósági iratoknak és a bennük foglalt strukturált adathalmazoknak a formalizált iratbetekintés keretében történő, teljes körű és egzakt megismerése között. E tényből – figyelemmel az emberi emlékezet objektív kognitív korlátaira is – okszerűen következik, hogy a helyszínen futtatott nagyszámú azonosító adat (nevek, e-mail címek, telefonszámok) pillanatnyi és szükségszerűen töredékes rögzülése fogalmilag sem biztosíthatja a fél számára olyan precíz, rendszerezett és a védekezéshez bármikor visszakereshető információhalmazt, mint magának a hivatalos hatósági iratnak, azaz a strukturált táblázatnak vagy listának a tartós fizikai birtoklása. A felperesi okfejtés alapjaiban téveszti szem elől azt az eljárásjogi tényt, hogy az MNB tv. 49/B. § (1) bekezdése szerinti korlátozás tárgya és célja dogmatikailag nem az általa vélelmezett „már egyszer látott adat” absztrakt titkosságának fenntartása. A valódi jogalkotói cél ugyanis azon reális eljárásjogi kockázat megelőzése, hogy a formális iratbetekintés engedélyezésével a felperes nem pusztán a memóriájából esetlegesen felidézhető szótöredékeket kapná kézhez, hanem az alperesi vizsgálati és felderítési stratégia konkrét, strukturált lenyomatát. Míg egy pontatlan és töredékes emléknemre alapított célzott tanúbefolyásolás, illetőleg bizonyítékmegsemmisítés objektíve behatárolt és esetleges kimenetelű, addig a hatóság látókörébe vont személyek és adatok formalizált listájának birtokában a felperes – vagy a vele kapcsolatban álló más személyek – számára akadálytalanul megnyílna a lehetőség a nyilatkozatok felderítési adatokhoz igazított, tudatos összehangolására, ezáltal pedig a bizonyítási eljárás érdemi megghiúsítására. Következésképpen a „kétszeres megismerés” felperes által hivatkozott teóriája a konkrét peres eljárás esetében eljárásjogilag nem tartható: a hivatalos irat korlátozásmentes megismerése az egyszerű helyszíni jelenléthez és az esetleges vizuális rálátáshoz képest egy minőségileg teljesen új, az eljárás eredményességét a törvényi mércének megfelelően, reálisan és közvetlenül fenyegető többletkockázatot hordoz magában. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság – az alperesi álláspontot elfogadva – okszerűen és jogszerűen juthatott arra a következtetésre, hogy a kért adatok formális rendelkezésre bocsátása – a felperes pusztán emlékezeti nyomaitól függetlenül – a bizonyítás sikerét érdemben veszélyeztetné, így az iratbetekintést korlátozó végzés megfelel az MNB tv. 49/B. § (1) bekezdésében előírt garanciális követelményeknek.

[31] Az ítéltábla ténybeli és perjogi szempontból egyaránt alaptalannak találta a felperes azon – az elsőfokú döntés iratellenességét állító – fellebbezési hivatkozását is, miszerint a rendelkezésre álló peradatok az adatmegismerés tényének alperesi vitatását kizárnák, mi több, annak „kifejezett elismerését” igazolnák. Az alperes ugyanis a védírában nem a perbeli adatokról való érdemi „tudomásszerzés” – vagyis a teljes körű és reprodukálható megismerés – tényét ismerte el, hanem csupán azt a tényszerű fizikai körülményt rögzítette, hogy a helyszíni kutatás technikai sajátosságai folytán a felperes „egyes esetekben ráláthatott” a futtatott kulcsszavakra. E perbeli nyilatkozat azonban eljárásjogilag kizárólag egy esetleges és töredékes vizuális észlelést, nem pedig a kért adathalmaz formalizált, tudatos megismerését tanúsítja, amely dogmatikai distinkciót az alperes a 2024. október 23-i nyilatkozatában is nyomatékosította, világossá téve, hogy az

adatok „részbeni láthatósága” önmagában nem alapozza meg a felperes iratbetekintési kérelme jogszerűségét. Következésképpen a peranyag kifejezetten azt igazolja, hogy az alperes a felperes „kétszeres megismerés” teóriájára épített következtetését mindvégig vitatta, és legfeljebb egy szűk körű, feltételes ténybeli elismerésként fogadta el a pusztán „rálátás” lehetőségét. Ebből az eljárásjogi pozícióból azonban sem a teljes tudomásszerzés, sem annak perjogi értelemben vett „beismerése” nem vezethető le, így az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás – a fellebbezésben foglaltakkal ellentétben – e körben sem minősül iratellenesnek.

[32] A felperes adatmegismerésre vonatkozó további fellebbezési érvelésének értékelése körében az ítéltábla rögzíti, hogy az elsőfokú ítélet azon megállapítása, miszerint az adatok korábbi megismerésére történő hivatkozás logikailag összeegyeztethetetlen magának az iratbetekintési kérelemnek az utólagos előterjesztésével, a felperesi állítással ellentétben nem a tényelődása valóságtartalmának szubjektív minősítését (a szavahihetőségének kétségbevonását) jelenti, hanem a „kétszeres megismerés” teóriájában feszülő feloldhatatlan dogmatikai paradoxon tényszerű megállapítása. Amennyiben ugyanis a felperes a helyszíni eljárási cselekmény során valóban olyan mértékben, teljes körűen és egzakt módon rögzítette volna a memóriájában a kérdéses adatokat, amiként azt a hatósági jogkorlátozás indokainak semlegesítése céljából a perben állította, úgy a formalizált iratbetekintés iránti utólagos igénye fogalmilag is okafogyottá, eljárásjogilag pedig értelmezhetetlen, öncélú aktussá válna. Ezzel szemben éppen az érintett hivatalos iratok – a bennfentes jegyzékek – utólagos kikérése és a formalizált megismeréshez való ragaszkodás igazolja vissza objektív módon azt az alperesi érvelést, hogy a felperes a helyszínen csupán töredékes, bizonytalan és hiányos vizuális benyomásokhoz jutott. E belső logikai ellentmondásból fakadóan nem foghat helyt a felperes azon fellebbezési hivatkozása sem, miszerint az ítéletből egy olyan „ésszerűtlen és tisztességtelen” elvárás, mint irreális teher következne, hogy a helyszíni ellenőrzés során pusztán emlékezetből meg kellett volna jegyeznie a perbeli terjedelmes adatállományt. Ezen érvelésével – önmagának ellentmondva – maga a felperes is tényszerűen elismerte, hogy a szóban forgó adatokat nem tudta megjegyezni, amely körülmény egyébiránt a kereset 2. pontjában tett azon nyilatkozatából is megállapítható, miszerint az adatokat „nagy mennyisége okán [...] megjegyezni nem tudta”. Visszatérve az előbbi gondolathoz, az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság logikája éppen nem az említett „irreális teher” ügyfélre hárítását jelentette, hanem ellenkezőleg; annak okszerű felismerését tükrözi, hogy adott esetben a kognitív korlátok okán a teljes körű memorizálás objektíve lehetetlen volt, így a felperes tudása szükségszerűen töredékes maradt, ami dogmatikailag és logikailag is igazolhatja a hatósági iratok – mint minőségi többletinformációk – idő előtti kiadásának megtagadását. Következésképpen az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatokból a logika szabályainak betartásával, okszerűen és a szabad bizonyítékértékelés törvényi keretein belül jutott arra a következtetésre, hogy a felperesi érvelés – a belső ellentmondásainál fogva – saját magát rontja le, így e megállapításával semmilyen eljárási szabálysértést nem valósított meg.

[33] A fent vázolt eljárásjogi és dogmatikai összefüggések alapján az ítéltábla érdemben alaptalannak találta a felperes azon alapjogi természetű – az Alaptörvény XXIV. és XXVIII. cikkeit, továbbá a 3223/2018. (VII. 2.) AB határozatot felhívó – fellebbezési érvelését is, miszerint az iratmegismerés ideiglenes megtagadása a védekezéshez és a nyilatkozattételhez fűződő garanciális jogainak alkotmányellenes kiüresítésére vezetne. E

körben az ítéltábla – az iratbetekintési jog relatív, nyomós közérdekből korlátozható dogmatikai természetére visszautalva – hangsúlyozza, hogy a felperesi alapjogi érvelés érdemi dogmatikai tévedésben gyökerezik, minthogy fogalmilag egybemossa a garanciális eljárási jogosultság végleges elvonását annak normatív alapokon nyugvó, célhoz kötött és pusztán ideiglenes hatályú korlátozásával. Jóllehet a felperes által felhívott alkotmánybíróági gyakorlat valóban rögzíti az iratmegismerésnek a tisztességes eljárásban betöltött nélkülözhetetlen szerepét, ez nem jelenti azt, hogy e jog gyakorlása a hatósági eljárás bármely eljárási fázisában, a bizonyítás érdekeit (az eljárás eredményességét) felülírva, feltétel nélkül kikényszeríthető lenne. Az alperes támadott végzése az MNB tv. 49/B. § (1) bekezdésével összhangban nem véglegesen fosztotta meg a felperest a kért adatok (bennfentes jegyzékek, kapcsolati hálók) megismerésétől, hanem annak gyakorlását csupán időben elhalasztotta az eljárás egy olyan későbbi szakaszára – jellemzően a bizonyítási eljárás lezárását követő időpontra –, amikor a korábban említett eljárási kockázatok (nyilatkozatalakítás, tanúbefolyásolás) már nem veszélyeztetik a tényállás tisztázását. Ebből okszerűen következik, hogy a felperes állításával szemben a bennfentes kapcsolat hiányának kimentése, illetve a saját javára szóló bizonyítási indítványok előterjesztése nem lehetetlenül el, csupán az eljárás egy későbbi, a hatóság végleges érdemi döntését megelőző szakaszára tolódik, biztosítva ezáltal a védekezéshez való jog csorbítatlan, de a hatósági érdekekkel nem ütköző gyakorlását. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság jogértelmezése és ítéleti érvelése fogalmilag sem ütközhet az Alaptörvény 28. cikkébe. Éppen ellenkezőleg, a jogszabályoknak a józan ész és a közjó alkotmányos követelményének megfelelő dogmatikai értelmezése azt kívánja meg, hogy a tőkepiac integritását védő piacfelügyeleti eljárás sikere ne hiúsulhasson meg a bizonyítási stratégia idő előtti, az eljárás alá vont ügyfél számára történő transzparenssé tételével. Az elsőfokú bíróság az eljárásjogi szabályok céljával és a józan ésszel is összhangban, az egyéni védekezési érdek és az eljárás eredményességéhez fűződő közérdek helyes alkotmányos egyensúlyának megvonásával, valamint a kereseti kérelemhez kötöttség garanciális elvét szem előtt tartva – azaz az alperesi végzés jogszerűségét a felperes által perbe vitt jogsérelmek objektív keretei között felülvizsgálva –, a tényállást a döntéshozatalhoz szükséges mértékben feltárva, a bizonyítékokat okszerűen értékelve állapította meg a támadott korlátozás jogszerűségét.

[34] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[35] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdésére, 3. § (3) és (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel a felszámítással egyezően állapította meg, mivel a felszámított összeget az ügy bonyolultságára, az alperesi ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére tekintettel a kifejtett kamarai jogtanácsosi tevékenységgel arányban állónak találta.

[36] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. §

(3) bekezdés c) pontja és 47. § (1) bekezdése által meghatározott mértékű fellebbezési illeték viselésére a másodfokú bíróság a felperest a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben a felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[37] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[38] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 10.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Oláh Zsolt s. k.	dr. Józsa Ágnes s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró